



Április

▸ *Mán-Várhegyi Réka*

vége

Molnár Gusztiról lekerül a farmer, alatta piros harisnyanadrág van. Hajnalka is harisnyát visel, de csak azért, mert Anyu ma szoknyát adott rá. A lábával integet Gusztinak, aki a terem másik feléből visszainteget neki, kézzel. Délutáni alváshoz készülnek a napközisek, a falból lehajtott ágyakon állva öltöznek át pizsamába.

A kép címe: Puffert

A kép címe: Puffert

Hajnalka ekkor hatéves, másodsor járja a nagycsoportot, de nem bánja, mert ezen az évfolyamon van Molnár Guszti is, akivel megbeszelték, hogy majd össze fognak házasodni, és mindketten orvosok lesznek.

— Ahhoz nagyon sokat kell tanulni, és egész életedben csak kitűnő szabad lenni — veti oda neki Sós Erika ebéd közben, mire Hajnalka kineveti.

Sós Erika féltékeny, neki is Molnár Guszti tetszik, mint mindenkinek, mert szőke, kék szemű, mosolygós, szép színűek a ruhái, jó a szaga. De Molnár Guszti már a Hajnalkáé, köszöni szépen, viszontlátásra.

Vajon Molnár Guszti miért vesz még mindig harisnyát a nadrágra alá?

Melegen süt a nap már reggel is, amikor az óvoda felé igyekeznek. Hajnalka Apu kezét fogja, benne Apu bő nadrágzsebében. Egyik lépés a másik után, és közben a kiscipőit nézi. Fehérek, s bennük harisnyás lábai is azok. Mint gyönyörű állatokra, úgy tekint le a lábaira, elámul rajtuk, simogatná őket. Aztán felpillant Apura, és elfogja a büszkeség.

— Nekem már van szeretőm — szélesen mosolyog, így dicsekszik, Apu még a távolba néz, és csak aztán hallja meg, amit a lánya az imént mondott. Kacagni kezd. Hajnalka is mosolyog, aztán valahogy mégis zavarba jön, de csak egy kicsit.

Hajnalka ágya a második a terem bejáratától számolva. Az első ágyban a Futó lányok közül az idősebbik fekszik, lehunyja a szemét, de nem alszik, hanem a tegnap esti filmre emlékszik vissza, a benne szereplő fekete férfi fehér fogsóra. Elbűvölte az a fehér fogsor a fekete arcban, azóta arra gondol. Őt is Hajnalkának hívják, szintén évvesztes, és most egy csoportba jár a hűgával. Futó Hajni magas, erős, a haja sötétbarna és rövid, a hangja mély.

Az ágyak között két-háromtenyérnyi távolság lehet, Hajnalka jól hallja Futó Hajni egyre hangosabb szuszogását.

A harmadik ágy Nagy Zolié, Hajnalka most felé fordul. Zoli a hátán fekszik, és a plafont bámulja. Nem szalmaszőke, mint Guszti, gondolja Hajnalka, hanem picit barnás, mint ő. Mindkettejük haja szőke is, barna is, ugyanolyan. Ezt eddig még nem vette észre.

Nagy Zoli, mintha ezeket a gondolatokat megérezné, Hajnalka felé fordul.

— Nem alszol? — sottogva kérdezi a kislány.

— Nem szoktam. És te?

— Én sem szoktam.

Ennek aztán mindketten megörülnek.

A terem hatalmas ablakain mély mustársárga sötétítőfürgönyök lógnak, s a rajtuk átszűrődő délutáni fény olyan színű, mint a méz. A szomszéd telken építkeznek, s bár emiatt minden ablakot gondosan becsuknak a dajkák, de tompán így is hallani lehet a gépek és a kopácsolás hangját. Gizi néni és Margit néni már réges-régen kimentek a teremből.

Nagy Zoli félig kitarakozva fekszik, atlétát és egy kisanadrágot visel. Az atlétáján kisautók száguldoznak minden irányba.

A kép címe: Puffert

Hajnalka az ujjával megérinti az összes kisautót, így számolja meg őket.

— Bordás, mint az enyém — mondja, mire Nagy Zoli végighúzza az ujját Hajnalka atlétáján, majd a sajátján.

— Van még otthon sok, minden napra más autókkal — mondja aztán. — Lamborghini, Chevrolet, ilyenek. Ismered az autómárkákat?

— Nem, de tudok focizni.

— Az jó. De az autókat nem szereted?

— Nem tudom. Mindig hányok bennük.

— Majd kinövöd. Én is hánytam az Opelben. De már elmúlt.

Hajnalka lerúgja magáról a takarót. Úgy érzi, muszáj azt mondania, amit már ki is mond:

— Szép vagy és szeretlek.

A fiú vállat von:

— Te is szép vagy, és én is szeretlek. De a Horváth Barnabás azt mondta, hogy neki is azt mondtad, hogy szereted.

— Igen, de őt nem úgy — védekezik Hajnalka. Volt az a délután, amikor az év végi táncot próbálták, és annyira jól sikerült. Gusztit már hazavitték a szülei, és rá is várt már Apu a folyosón, de ő az ajtóból még visszaszaladt, és Horváth Barnabás fülébe súgta, hogy szép vagy és szeretlek. Horváth Barnabás mellett ott állt Bordó Szilárd, és Hajnalka az ő fülébe is odasúgta ugyanezt a mondatot, majd ugrándozva távozott.

— Te tudod, hogy kell gyereket csinálni? — kérdezi most Nagy Zolit, és a kérdéstől még izgatottabb lesz, mint az imént. — Nekem egy nagyobb barátnőm mesélte. Már másodikos.

— Csókolózni kell — válaszolja óvatosan Nagy Zoli.

— Nem — mosolyog szélesen Hajnalka, és érzi, hogy nyeregben van. — A babáin mutatta meg. Le kell húzni hozzá a nadrágot.

— Persze, tudom — válaszolja Nagy Zoli kicsit ijedten.

— Le kell húzni a nadrágot, és összedugni. Azt, ami neked van és ami nekem van — sottogja Hajnalka.

— Hogyan?

— A tiéd be kell menjen a lábam közé.

Hallgatnak egy kicsit.

— Nem tűnik bonyolultnak — mondja Nagy Zoli, és sóhajt egyet.

— Csinálunk gyereket? — kérdezi gyorsan Hajnalka. Most azonnal akarja, hogy csinálják.

— Oké — válaszolja a fiú bizonytalanul.

Nagy Zoli a kisanadrágból, Hajnalka a bugyijából bújik ki, és feltűri a trikóját, hogy a hasa is szabad legyen. A takaróját teljesen lenyomja az ágy aljára, Nagy Zoli viszont biztonságosan maga mellett tartja az övét.

Tágra nyílt szemekkel hol Hajnalkára, hol magára néz, mint akit őszintén meglep, hogy a két nemi szerv nem egyforma. A kislány viszont elveszik a fütyi látványában, ahogy az megpihen az alatta duzzadó domborulaton. Óvatosan odanyúl a kezével, és mutatóujjával megérinti a legvégét, amire az mintha megmoz-

dulna. A kezét elkapja, hogy már vissza is tegye, azonban Nagy Zoli közbeszól:

— És most? — kérdezi rekedten.

— Dugjuk össze — válaszolja lassan Hajnalka.

Közelebb másznak egymáshoz. Most már azt is érzik, ahogy a másik száján ki és beáramlik a levegő.

— Na — mondja Hajnalka, a csípőjét felemeli az ágyról, és előretolja. Ugyanezt teszi Nagy Zoli is. A két ágy között félúton érnek össze. Mozdulatlanok maradnak néhány pillanatig, a szuszogást is abbahagyják.

— Most tedd be a lábam közé — sottogja Hajnalka, de nem várja meg, hogy Zoli cselekedjen, hanem a fiút a derekánál fogva közelebb húzza, közben a saját lábait enyhén szétnyitja, és engedi, hogy a fütyi, amennyire lehet, a lábai közé csússzon. Még közelebb húzza a fiút magához, szorosan odanyomja a hasát a hasához, a combját a combjához. Egyre növekvő örömet érez a testében, de nem csak a hasában, nem csak a lába között érzi, hanem a gyomrában, a tüdejében, és a torkában is. Lehunyja a szemét, szorosan tartja Nagy Zolit, sűrűn szívja be és fújja ki a levegőt. Aztán egyszer csak érzi, hogy a másik teste megfeszül. Kinyitja a szemét, a fiú szemrehányóan néz rá.

— Hagyjál aludni — mondja, és amíg Hajnalka meglepettsége tart, addig gyorsan hátat fordít neki. De betakarózni már nem tud. Hajnalka elkapja a csípőjét, és ezúttal a fenekét húzza magához, és máris sóhajtania kell, olyan sima ez a fenék, olyan puha. A fiú egy darabig hagyja magát, aztán szabadulni próbál, aztán megint hagyja.

A következő pillanatban Hajnalka is meglepődik. Egy kéz az ő csípőjét fogja meg, és egy meztelen test az ő fenekéhez is hozzásimul. Futó Hajni, gondolja magában Hajnalka, nem biztos benne, hogy ennek örül vagy sem, de egyszerűen nem tud a dologgal foglalkozni, mert még mindig Nagy Zoli meztelen fenekét látja, azt akarja az ölébe gyömöszölni. A kislíu hátrapilllant, meglátja Futó Hajnit, és most már elszántabban küzd, ránt egyet a testén, mire Hajnalka is megrándul, s vele együtt Futó Hajni is. De ő szorosan tartja Hajnalka csípőjét és visszahúzza, aki pedig Nagy Zolit húzza vissza. Rövid szünet után ismét előre mozdulnak, majd vissza. Aztán megint előre, és megint vissza. A lányok képesek lennének ezt folytatni a végtelenségig, úsznak az örömben.

Gizi néni lép be a terembe. Magas, szikár, szemüveges aszszony. Illik félni tőle. Mint ijedt kismadarak, úgy rebbennek szét a gyerekek. De a takarót nem tudják magukra kapni, mert Gizi néni már ott áll az ágyuk fölött, és a szemével jelzi, hogy álljanak fel. Nem szól egy szót sem, de borzasztóan dühös, szinte füstöl. Az ilyesmit nagyon utálja.

Amíg a szekrényhez visszamegy, a három gyerek gyorsan belebújik a ruhájába. Nagy Zoli szégyenében annyira lehajtja a fejét, hogy az orra már majdnem a mellkasát érinti. Futó Hajni csak áll, száját lebiggyeszti, mint aki az egészre magasról tojik. Hajnalka Guszti ágya felé pillant. Piros lábacskák lógnak ki a takarója alól. Vajon alszik? Ébren van?

A kép címe: Puffert

A kép címe: Puffert

A kép címe: Puffert

A kép címe: Puffert

A kép címe: Puffert

Gizi néni fekete pontokkal a kezében tér vissza. A harmadikat még most vágja ki a fekete kartonpapírból. Ezek a pontok nem akkorák, mint általában. Ezek hatalmasak. Hajnalka nem kapott még idén fekete pontot, az ellenőrző füzetében egymás után sorakoznak a szép pirosak, s most közéjük furakodna ez a fekete óriás? Lehajolna, hogy az ágya alatt lévő táskájából kivegye az ellenőrző füzetét, de Gizi néni jelzi, hogy senki se mozduljon. Amikor kivágta a fekete pontot, ollót tartó kezével int, hogy mindenki fésülje ki a haját a homlokából. Odalép Nagy Zolihoz, a zsebéből ragasztót vesz elő, azzal bekeni az egyik fekete pont hátát, majd odaszorítja a fiú homlokára. A következőt Hajnalka kapja, a harmadikat Futó Hajni. Még néhány percig állniuk kell így az ágyuk előtt. Hajnalka homloka egyre jobban fáj. Gizi néni nagyon megnyomta a csontos kezével.

Már sír, amikor visszafekszik. Magára húzza a takarót, hátat fordít Nagy Zolinak, szerencsére neki is hátat fordít Futó Hajni. A könnyei lefolynak a párnájára. Nem is hiszi el, hogy ekkora szégyen érte. Nem is hiszi el, hogy ez a szégyen éppen most van, ebben a pillanatban. Soha nem fog elaludni.

De aztán mégis elalszik, és későn, kábán ébred. Dörzsöli a szemét, a terem másik felében Molnár Guszti már felhúzta a farmerjét, és éppen beveti az ágját. Mellette Nagy Zoli zipzározza be a tréningfelsőjét, és rápillant, amikor ő az ágyában felül.

— Levették — mutat a homlokára, mire Hajnalka a saját homlokához nyúl. A fekete pont valóban lekerült, csak egy kis megszáradt ragasztó van a helyén. Valamilyik dajka megkönnyörülhetett rajtuk. Megúszták a nyilvános megszégyenítést, aminek Nagy Zoli örül, ez látszik rajta, ez a buta öröm.

Anyu jött ma érte, ilyenkor lassabban indulnak, mert Anyu még elszív egy-két cigarettát az ovi kapuja előtt azokkal a szülőkkel, akiket még régebbről ismer. Például a Futó lányok apjával, akivel korábban egy osztályba jártak.

Hajnalka eközben az óvoda lépcsőjén ül. Nagy Zolit Péter Levente anyukája viszi haza Leventével együtt, mert ők egy háztömbben laknak. Gyorsan eltűnnek, Péter Levente anyukája szinte a levegőben húzza maga után a két gyereket. Hajnalka arra gondol, hogy legszívesebben soha többé az életben nem látná ezt a Nagy Zolit.

Aztán Molnár Guszti áll meg mellette. Bizonytalanul néz le rá, talán mondana valamit. De a kapuban ekkor feltűnik a mamája, Anyunál idősebb és elegánsabb, nagyon szép, és olyan illata van, mint egy gyógyszertárnak. Hajnalka pontosan ilyen akart lenni. Az asszony szó nélkül halad el a cigarettázó csoport mellett, épp csak biccent nekik, aztán kopogó léptekkel közeledik a lépcső felé, a fiát nézi, ahogy ott áll a lépcső tetején. Mint egy felnöttre, úgy néz rá, mint az ő felnőttjére, nem úgy, mint ahogy Hajnalkára néz Apu vagy Anyu, nem olyan haverkodósan. Hajnalka egy fejsimogatást kap, és aztán már el is mentek, csak egy kis gyógyszertárillat marad utánuk.

— Még egy cigit elszívok — kiált neki Anyu. — Te addig szaladj be, és vedd le azt a harisnyát. Elég lesz a szoknya és a szandál magában, olyan meleg van, ez már szinte nyár!